

...k I smiled on my...
...ous when I said I burned three of them
... you every second, by the way. I consid...
...w much I appreciate your gift, but I...
...ould you want something like that for...
...ould require us to exchange numbers/d...
...AP talking on the phone. And talking...
...seeing each other. And seeing each other co...
...I know you said you like the dynamic we...
...ny of it all. Don't get me wrong...
...know. don't you see...
...want more...

DIRTY LETTERS

mocskos levelek

fine
selection

VI KEELAND
ÉS
PENELOPE WARD

VI KEELAND
ÉS
PENELOPE WARD

DIRTY

mocskos levelek

LETTERS

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

1. FEJEZET

LUCA

J*AJ, NE... MÁR MEGINT!*

Továbbtoltam a bevásárlókocsit, ahelyett hogy befordultam volna abba a sorba, amit eredetileg kinéztem magamnak. De alig léptem párat, nem bírtam ki: visszatolattam annyira, hogy el tudjak rejtőzni a polc vége mögé, és kikandikáltam, hogy szemmel tartsam a műsort.

Egy nő – borzas, teljesen természetellenes vörös hajjal – épp visszatett egy dezodort a polcra, és levett egy másikat. Leemelte a kupakját, megszagolta, aztán felhúzta a pólója egyik oldalát, és bedörzsölte a hónalját. Aztán a másikat is. Visszarakta a kupakot, nézegette egy darabig a választékot, majd kiválasztott egy másik márkát. Megint: kupak le, szaglás, dörzsölés mindkét hónaljba. Csodálattal néztem, milyen komoly elszántsággal próbál végig hat különböző dezodort – míg végül egy bolti eladó észrevette. Amikor aztán mindketten kiabálva végigrohantak a soron, úgy éreztem, ideje lelépnem, és befejezni a bevásárlást.

Néhány hónappal korábban láttam egy férfit, aki vagy egy tucat egész grillcsirkét „kóstolt végig”. Mindegyikről levette a műanyag fedőt, letépett egy combot, jó nagyot harapott bele, aztán visszanyomta a combot a csirke testébe, és visszatette a fedőt. Amikor szóltam a boltvezetőnek, az csak felsóhajtott, és odakiáltott egy árufeltöltőnek, hogy hozza ide Mr. Hammondot. Hajnali kettőkor az éjjel-nappali szupermarket különleges embertípusokat vonz. *Én pont beleillem a képbe.*

– Hogy vagy, Luca? – kérdezte Doris, a pénztáros, miközben elkezdtem kipakolni a szalagra. Már akkor is itt dolgozott ebben a szupermarketben, amikor úgy öt éve elkezdtem idejárni – tényleg nagyon kedves nő. Tudtam róla, hogy kilenc unokája van, a tizedik épp úton. Néhányra napközben ő vigyáz, ezért dolgozik éjszakai műszakban. Doris azon kevesek egyike volt, akinek elmondtam az igazat arról, miért járok az otthonomtól hatvan kilométerre, az éjszaka közepén vásárolni.

– Jól vagyok – feleltem. Lecsipogott egy csomag fekete medvecukrot, két doboz Pringlest és két csomag előrecsomagolt brownie-t. Nem a szokásos bevásárlásom volt, úgyhogy meg is magyaráztam. – Egy hosszabb útra készülök, nem vagyok terhes.

Doris felvonta a szemöldökét.

– Egy útra? Biztos nagyon különleges helyre mész, ha képes vagy azzal a kis autóval nekivágni a nagyvilágnak.

– Ki kell pakolnom apám manhattani lakását.

– Távaly halt meg, ugye?

Bólintottam.

– Hónapok óta halogatom. Inkább hagynám, hogy vízbe fojtsanak, mint hogy elmenjek egy apró szigetre, ahol nyolc és fél millió ember él. Arról nem is beszélve, hogy órákat kell majd ülnöm a dugóban, mire odajutok... tiszta kínzás.

Doris összevonta a szemöldökét.

– Nem tudnál megbízni valakit ezzel a feladattal?

Igazából már *megbíz*tam valakit. Aztán a büntudatom – meg dr. Maxwell, a terapeutám – rávett, hogy mégis inkább magam csináljam. Aztán végül a New York-i tömegtől való rettegésem miatt nem aludtam rendesen, úgyhogy újra megbíztam a céget. Amit aztán lemondtam. Megint. Végül egy másik céget hívtam, mert túl kínos lett volna harmadszorra is ugyanazt felkeresni. És azt is lemondtam. Ugyanaz a lemez újra meg újra. Egészen addig, míg kifutottam az időből, és... hát, másnap lett.

– Muszáj nekem megcsinálni.

Doris aggódva nézett rám.

– Biztos, hogy kibírod? Jó másodpilóta vagyok, ha kell valaki melléd.

Elmosolyodtam.

– Köszönöm, Doris. Ez nagyon kedves tőled. De nem egyedül megyek. Holnap este indulunk, hogy elkerüljük a forgalmat, amennyire csak lehet.

Doris minden árucikket becsipogott, én pedig leolvastam a kártyámat.

Mielőtt elindultam volna, benyúltam a kocsimba, és kivettem belőle egy zacskó ropogós cseresznyét meg egy csomag étcsokis Milano kekszet. Letettem őket a pénztár végére, ahogy szoktam.

– A cseresznye az unokáidnak. A Milanót viszont rejtsd el a kis szörnyetegek elől!

Megköszönte.

– Vigyázz magadra az úton, szívem! Alig várom, hogy mesélj majd róla!

Hát ja, én is. Ez az út eléggé érdekesnek ígérkezett.

– Jobban tudnál lazítani, ha hagynád, hogy én vezessem az autóm. Belehallgathatnál azokba a légzéstechnikai hanganyagokba, amiket küldtem.

Rápillantottam dr. Maxwell ütött-kopott Cadillacjére, ami a kocsi felhajtón parkolt. Nem, annak a fickónak egyáltalán nem kéne vezetnie. Egy élő példa arra, miért kellene bizonyos kor felett újravizsgáztatni az embereket, ha vezetni akarnak. Amíg ő vezet, a laztítás szóba sem jöhet. Ráadásul tudta jól, hogy nekem mindennél fontosabb, hogy amennyire csak lehet, kézben tartsam a dolgokat.

Beindítottam a motort, a csokornyakkendős másodpilótám pedig felemelte a távcsövet, és kinézett az ablakon. Már csak azért is új terapeutára lenne szükségem, mert azt képzeltem, jó ötlet útnak indulni a mostanival.

– Készen állsz, Doki?

Bólintott, de a távcsövet le sem vette a szeméről.

– Még sosem jártam a Nagy Almában. Kíváncsi vagyok, milyen madarakat látunk majd.

Megráztam a fejem.

– Galambokat, doki. Szárnyas patkányokat. Azokat fogjuk látni.

És azzal elindultunk a hétórás útra Vermontból Manhattanbe. Az első pár óra eseménytelenül telt, míg bele nem futottunk egy dugóba. Elkezdtem izzadni – tetőtől talpig –, és bizseregni kezdett az ujjaim vége. *Ja, ne. Ne most, ne vezetés közben!* Néha a pánikroham közeledő érzése rosszabb volt, mint maga a roham. A szívem zakatolt, a fejem könnyű lett. Előfordult már, hogy egy-egy súlyosabb rohamnál hánytam is: és ezt most nagyon nem akartam az autópályán. Hirtelen döntést hoztam: felhajtottam az útpadkára, hogy kiszabaduljak

a mozdulatlan kocsik közül. Az út szélén lévő bordázott útpadka megrázta a kocsit, amitől felébredt dr. Maxwell, és rámarkolt az ajtó feletti *baszki*-kapaszkodóra.

– Mi van? Mi történt?

– Semmi. Csak dugóba kerültünk. Elkezdett zakatolni a szívem, úgyhogy félreálltam.

Egyedül Doki képes megkönnyebbülni attól, amit az imént mondtam. A halálfélelme elillant, elengedte a kapaszkodót, és nyugodt hangon azt tanácsolta:

– Ne szorítsd annyira azt a kormányt, Luca!

Lenéztem. Az öklöm hófehér volt, az ujjaim élénkvörösek. Megtettem, amit kért, mert bár nem bíztam benne annyira, hogy rábízzam a vezetést, azt tudta, hogyan húzzon vissza egy pánikroham széléről. Bólintottam.

– Kipróbáltam az egyik légzőgyakorlatot. Nyilván nem vált be.

– Mondd el, mit csinálsz most épp!

Egy pillanatra ránéztem, aztán vissza az útra.

– Hogy mit csinálok? Vezetek.

– Nem. Azt mondd el, mit csináltál akkor, amikor jött a pánik.

– Lehajtottam az útról? – Nem értettem, mire céloz.

– Pontosan. Átvitted az autót az egyik sávból a másikba. Így nagyobb biztonságban érzed magad. Képes vagy erre. És bármikor megállhatsz az út szélén, ki is szállhatsz, ha úgy érzed.

Bólintottam. Ja, ebben természetesen igaza volt. De nemcsak a nyilvánvalót mondta ki – emlékeztetett rá, hogy *én* irányítok. És képes is voltam átvenni az irányítást, amikor szükségem volt rá. A szorongásos zavaraim legnagyobb része abból fakadt, hogy rettegek attól, hogy csapdába esek. Ezért nem bírom a tömeget, a dugót, a tömegközlekedést vagy a szűk helyeket – de az utcán sétálva, egy nyüzsgő

városban akár még jól is elvagyok. Ha gyakorlom az irányítást, és el tudom magam távolítani a helyzettől, az mindig segít enyhíteni a szorongást.

– Vegyél egy mély levegőt, Luca!

Beszívtam a levegőt az orromon, majd lassan kifújtam a számon. Hűvös borzongás futott végig a bőrömön – és ez most megnyugtató. Amikor jön a pánikroham, rendszerint lever a víz, és a testem hőmérsékletének emelkedésével az arcom is tiszta verejték lesz. De a borzongás azt jelezte, hogy most már kezdek visszahúlni.

– Mesélj a múlt szombati randidról!

Tudtam, hogy el akarja terelni a figyelmem, hogy ne a készülő pánikra koncentráljak, de nem bántam.

– Elhozta... *az anyját.*

A doki szemöldöke a magasba ugrott.

– Az anyját?

– Aha. A piknikre, amit én szerveztem. – A parkbéli piknikezés a kedvenc első randis módszerem, időjárástól függetlenül. Így elkerülhetem a zsúfolt éttermeteket, mégis lazán lehet ismerkedni. Vagy ez, vagy nálam, a lakásomon: de az utolsó pasi, akit áthívtam vacsorázni, azt hitte, első randis szexre invitálom.

– Mégis miért vitte el az anyját?

Vállat vontam.

– Azt mondta, megemlítette neki a terveinket, mire az anyja közölte, hogy még sosem járt abban a parkban. – Ez történik, ha őszinte vagyok a férfiakkal a furá dolgaimmal kapcsolatban, már az első találkozás előtt: *fura dolgok*. De nem lett volna fair elhallgatni, hogy nem tudok úgy randizni, mint egy átlagos huszonöt éves nő. Nem meglepő módon a férfiak elég gyorsan eltűnnek, amikor az ember elkezd magáról mesélni, és olyan szavakat használ, mint „agorafóbia” meg

„szorongásos zavar”. Ami azt jelenti, hogy a randipiacon megmaradt felhozatalhoz már minimum egy vegyvédelmi ruha kellett volna.

Ahogy tudatosult bennem, hogy a beszélgetés elterelte a figyelmemet, és ezzel sikerült elcsitítani a kibontakozó pánikrohamot, azt mondtam:

– Amúgy köszi. Már sokkal jobban érzem magam. Most megállok annál az üres parkolónál, kiszálllok, és nyújtok egy kicsit.

Doki elmosolyodott – tudta, hogy a jóga az egyik kedvenc módszerem az önnyugtatásra.

– Ez a beszéd, kislány!

Az út hátralévő része szinte békésen telt – leszámítva pár kerülőt, meg azt, hogy Doki hangosan telefonált *a hölgy ismerősével*, és én akaratlanul is hallottam, ahogy az asszony emlékezteti: ne felejtse el kiváltani a Viagra-receptjét. Az időzítésem jól sikerült: úgy terveztem, hogy éjjel érkezzünk Manhattanbe, hogy a lehető legkisebb forgalomba fussunk bele. Szerencsénkre találtunk egy utcai parkolóhelyet is, mivel a parkolóház szóba sem jöhetett nálam. Jó öreg terapeutám egy fél háztömbnyire lévő szállodában szállt meg, apám lakásától nem messze.

– Doki, ébresztő! Megérkeztünk.

Ébredés után zavart arcot vágott, és egy kicsit rosszul éreztem magam, amiért megzavartam az álmát.

– Mi? He? Ó. Ja, oké. Megérkeztünk. Igen. Jó.

Elkísértem a szállodához, és kint megvártam, hogy minden rendben megy-e a bejelentkezéssel. Ahogy végzett, kijött hozzám.

– Még egyszer köszi, hogy eljöttél velem, Doki. Hívj fel reggel, ha lenne kedved együtt reggelizni! Tudom, hogy késő van, szóval ha nem, akkor legyen ebéd!

Doki megpaskolta a vállam.

– Te hívj, ha szükséged van rám! Luca, ma nagyon ügyes voltál. Tényleg. Büszke vagyok rád. – Tudtam, hogy ezt teljesen őszintén mondja.

Bár az út utolsó pár órájában már fáradt voltam, amint beléptem apám lakásába, hirtelen teljesen éberré váltam. Furcsa érzés volt apám lakásába úgy megjelenni, hogy ő nincs ott. Már egy éve meghalt – bár ennek semmi nyoma nem volt a lakásban. Apám szomszédja, Mrs. Cascio pár naponta ájtött, behozta a postát, és gondoskodott róla, hogy ne lepjék el a pókhálók a szobákat.

Körbejártam és kinyitottam az összes ablakot – a friss levegő mindig segített, hogy ne érezzem magam annyira bezárva. Apám könyvespolcain még mindig ott sorakoztak a régi, bekeretezett fotók, egyiket sem frissítette azóta, hogy anyám meghalt öt évvel ezelőtt. Leemeltem egy kis ezüstszínű, dupla szárnyú keretet. A bal oldali fotón én voltam cserkészegyenruhában, a jobb oldalin pedig az apám ölében ültem, előrehajolva, ahogy elfújom a gyertyákat egy szülinapi tortán. Olyan hatéves lehettem. Egy nagy, elefántcsontszínű keretben pedig ott volt a szüleim esküvői képe. Végighúztam az ujjam anyám fátylán. Mindig azt mondta mindenki, hogy pont úgy nézek ki, mint ő, de gyerekként ezt sose láttam. Most viszont... mintha ő nézett volna vissza a tükörből. Nehéz volt felfogni, hogy már mindketten elmentek.

A kis étkezőasztalon egy rakás levél tornyosult. A postát apám halála után átírányítottuk az én címemre, úgyhogy ezek itt csak katalógusok meg reklámanyagok voltak. Mrs. Cascio havonta egyszer elküldte nekem az összeset, még úgy is, hogy többször mondtam neki, nem szükséges. Unottan lapoztam át a halmot, nem számítva rá, hogy bármi érdekesre bukkanok. De aztán megakadt a szemem egy borítékon, amit nekem címeztek – vagyis nem nekem, hanem

Luca Ryannek. Ezt a nevet már jó ideje nem használta senki. Második osztályban az osztályfőnököm, Mrs. Ryan elindított egy levelezőtárs-programot egy kisvárossal Angliában. Biztonsági okokból nem használhattuk a saját vezetéknevünket, úgyhogy az egész osztály Mrs. Ryan nevét vette fel – így lettem én Luca Ryan.

Megnéztem a feladó nevét a borítékon.

G. Quinn

Váó, ez komoly? Az nem lehet.

Hunyorogva igyekeztem kivenni a postai bélyegző betűit. A levél Kaliforniából jött, egy postafiókból, nem Angliából. De nem ismertem más Quinnt, csak Griffint. És a kézírása is kísértetiesen ismerősnek tűnt. Csakhogy már közel nyolc éve nem leveleztünk. Miért írna pont most?

Kíváncsian téptem fel a borítékot, és egyből a levél aljára ugrottam, hogy megnézzem az aláírást. Hát persze hogy Griffin volt. Visszaugrottam az elejére.

Kedves Luca!

Szereted a skót whiskyt? Emlékszem, egyszer azt mondtad, hogy a sört utálod. De valahogy sosem jutottunk el odáig, hogy az erősebb italokról is megvitassuk az ízlésünket. Vajon miért? Várj, hadd emlékeztesselek: azért, mert te nyolc éve nem válaszolsz a rohadt leveleimre!

Csak szólni akartam, hogy ez máig baromira bosszant. Anyám mindig azt mondta, hogy haragtartó vagyok. Én viszont úgy gondolom: csak nem feledkezem meg a fontos

tényekről. És az egyik fontos tény az, hogy egy szar alak vagy. Na tessék, kimondtam. Már rég ki kellett volna.

Ne érts félre, nem pörgök ezen állandóan vagy ilyesmi. Nem ülök otthon egész nap, rád gondolva. Sőt, van, hogy hónapokig eszembe sem jutsz. Aztán egyszer csak valami teljesen random dologtól bevillan az emléked. Mondjuk attól, hogy meglátok egy gyereket babakocsiban, amint medvecukrot majszol. Zárójelben: felnőttként újra megkóstoltam, és még mindig olyan íze van, mintha a cipőm talpát nyalogatnám – szóval valószínűleg egyszerűen nincs ízlésed. Gondolom, a whiskyt se szereted.

Egyébként kétlem, hogy ez a levél valaha is eljut hozzád. Vagy ha valami csoda folytán mégis, akkor sem fogsz válaszolni. De ha történetesen most ezt olvasnád, akkor két dolgot tudnod kell.

1. A Macallan 1926 megéri az árát. Úgy csúszik, mint az álom.

2. SZAR ALAK vagy.

Minden jót, te áruló:

Griffin

Ez meg mi a franc?

2. FEJEZET

LUCA

SZAR ALAK VAGY.
Szar alak vagy.

Szar alak vagy.

Amióta felbontottam azt a levelet, képtelen voltam másra koncentrálni.

Ahogy pakoltam tovább apám cuccait, újra meg újra befurakodott a gondolataimba ez a fiú – már férfi –, aki egykor nagyon közel állt a szívemhez.

Egy üzenet szakította félbe ezt a nosztalgikus agyrohamot. Doki írt.

Doki: Meg mernék esküdni, hogy egy begyet láttam a Central Parkban!

Begyet?

Luca: Mi van?

Doc: Egy vörösbegy, *Erithacus rubecula*. Az egyik legszebb begy a légykapófélék családjában.

Luca: Ja. Madarakat kukkolsz. Gyaníthattam volna.

Doc: Egyébként ez egy nem vándorló faj, csak külföldön fordul elő, szóval nyilván nem az volt. De ha nem vörösbegy, akkor mi? Utoljára Angliában láttam ilyen!

Fura volt, hogy épp Angliát említi – mintha az univerzum küldött volna egy jelet Griffin levele mellé. Még ha az valójában Kaliforniából jött is. Tényleg le kellett ülnöm Dokival beszélni erről. Még soha nem meséltem neki Griffinről.

Luca: Beszélnem kell veled valamiről. El tudnál jönni hozzám?

Doc: Szerintem jót tenne, ha megpróbálnál kimozdulni egy kicsit. Söhajtottam. Tudtam, hogy igaza van. De előbb meg kellett bizonyosodnom róla, hogy nem egy zsúfolt helyen van.

Luca: Tele van most a park?

Doc: Nem. Ott, ahol ülök, nincs tömeg.

Luca: Oké. Meg tudnád írni, pontosan hol találalak?

Doki épp egy padon ült, galambokkal körülvéve, amikor odaértem a The Falconer szoborhoz a Central Parkban. A távcsöve az ég felé szegeződött, és amikor leengedte, úgy rezzenett össze, mintha megijesztettem volna.

– Na, úgy látom, megtalálták a totemállatukat – cukkoltam. – Gondolom, elterjedt a hír, hogy New York történetének legnagyobb madárrajongója megérkezett.

– Bárcsak! A kenyér miatt jöttek – legyintett. – Nem kell sok, hogy felfigyeljenek rád. A baj csak az, hogy nem értik meg, ha elfogy a kenyér. És mire észbe kapsz, már egy Hitchcock-filmben vagy. – Rám nézett, és az arcomat fürkészte. – Mi a baj, Luca? Olyan zaklatottnak tűnsz. Az zavar, hogy emberek között vagy?

– Nem, nem erről van szó.

– A pakolás visel meg? Segítsek?

– Nem. Az egész jól halad, igazából. – Óvatosan kinyitottam a sarkon vett kávémat, és ráfújtam. – Valami más történt.

– Ó.

Kortyoltam egyet, és bólintottam.

– Kaptam a semmiből egy levelet egy régi levelezőtársamtól. Griffinnek hívják. A levél abban a postakupacban volt, amit általában tovább szoktak küldeni Vermontba.

– Mi zavar a levélben?

– Sok év után először hallottam erről a srácról, és... hát, kicsit nyers volt... gúnyos. Tulajdonképpen azt írta, hogy egy szar alak vagyok. Az esett rosszul, hogy... bizonyos szempontból igaza van. Sosem magyaráztam el neki rendesen, miért nem válaszolok neki már nyolc éve.

Doki egy pillanatra lehunyta a szemét, mintha pontosan tudná, mire gondolok.

– Nyolc éve... a tűzeset.

Csak bólintottam.

Nyolc évvel ezelőtt az egész életem megváltozott.

Tizenhét évesen még egy teljesen átlagos tinédzser voltam. A pén-tek estéket a zsúfolt lelátón töltöttem, néztem, ahogy a pasim, a focicsapat kapitánya touchdown-t passzol, a barátaimmal a plázába, koncertekre jártam. Akkoriban még azt sem tudtam, mi az az agorafóbia. Semmitől sem féltem.

Az addig élt életem azon a bizonyos július negyedikén ért véget – az érettségi évem nyarán. Álmaim nyarát kellett volna átélnem, de helyette minden rémálommá vált.

A legjobb barátnőm, Isabella meg én elmentünk megnézni a ked-
venc együttesünket, a The Steel Brotherst, egy New Jersey-i koncerten

amikor a közelben fellőtt tűzijáték néhány darabja a koncerthelyszín tetejére esett, és tüzet okozott, ami végül az egész épületet elborította. Több mint száz ember meghalt, köztük Isabella is. Én csak azért éltem túl, mert épp a büfé előtti sorban álltam – az a rész lent volt, távolabb a robbanás helyszínétől.

– Tudod, sokáig úgy éreztem, nem érdemlem meg, hogy élek, miközben Izzy meghalt – mondtam. – Ha ő ment volna üdítőért, akkor most ő élne. Annyira mélyen voltam mentálisan, hogy egy ideig megtiltottam magamnak, hogy bármiben is örömet leljem. Ezért nem folytattam a levelezést sem Griffinnel. Angliában élt, és másodikos koromtól kezdve írogattunk egymásnak, tíz éven át. Idővel nemcsak levelezőtársak lettünk, hanem egymás bizalmasai. Amikor megtörtént a baleset... egyszerűen nem írtam neki többet, Doki. Bezárkóztam a saját világomba, és nem is válaszoltam neki többé. Hagytam, hogy a barátságunk is meghaljon azokkal a részeimmel együtt, amiket elveszettnek éreztem.

Nem sokkal ezután kezdtem el kerülni a tömeget is, és az évek során a félelmeim egyre súlyosabbá váltak. Huszonöt éves koromra már hosszú listám volt a főbiáimról. Az egyetlen jó dolog abban, hogy antiszociális remeteként éltem, az volt, hogy rengeteg időm lett írni. Az első magánkiadású regényem pár éve nagy siker lett a neten, és mire észbe kaptam, már három bestseller thrillert írtam *Ryan Griffin* álnéven, és leszerződtettem egy nagy kiadó.

– Azt mondtad, Griffinnel hívják? Nem ez a te...?

– Igen. Ryan volt az a vezetéknev, amit a leveleimben használtam, a tanárom vezetékneve után. A Griffin pedig... hát, ő ez a Griffin.

Látszott rajta, hogy felkeltette az érdeklődését.

– Ez nagyon érdekes, Luca.

Régen nem adtam már Doki kezébe új elemeznivalót.

Akkoriban, amikor sikeressé váltak a könyveim, rádöbentem, hogy nemcsak a karrieremet, de az életemet is a saját kezembe akarom venni. Ekkor találtam rá dr. Maxwellre, aki félállásban dolgozott, és ő volt az egyetlen pszichiáter Vermontban, aki kijárt házhoz az agorafóbiás páciensekhez. Amit akkor még nem tudtam, hogy Doki még nálam is különcebb – ami természetesen oda vezetett, hogy végül ő lett a legjobb barátom. Tudom, fura ez a beteg-orvos viszony, de nekünk bevált. Az is segített, hogy a fákkal benőtt, madárbarát birtokom maga volt a paradicsom egy ornitológusnak.

– Mikor írt neked utoljára Griffin? – kérdezte.

– Az első évben még írt párszor, miután nem válaszoltam, aztán végül feladta. Akkoriban teljesen érzéketlenné váltam. És mire felfogtam, mit csináltam... hogy elszúrtam életem egyik legértékesebb kapcsolatát, addigra már túlságosan szégyelltem magam, hogy írjak neki. – Sőhajtottam, és kimondtam a fájdalmas igazságot. – Sok szempontból Griffin elvesztése volt a büntetésem azért, hogy túléltem a tüzet.

Doki elmerengett ezen egy pillanatra.

– Az, hogy az írói álneved még mindig őt idézi, azt mutatja, hogy valamilyen szinten mindig is kapaszkodtál belé.

– Abszolút. Sosem felejtettem el. Csak nem gondoltam, hogy valaha is hallok még felőle. Meg vagyok döbbenve. És nem is hibáztatom, hogy ilyen hangnemben írt. Az ő szemszögéből nézve megérdemeltem. Nem tudja, mi történt valójában.

– És mi akadályoz meg abban, hogy most elmagyarázd neki? Válaszolni a levélre terápiás hatású lenne, és már rég meg kellett volna tenned.

– Utál engem, doki.

– Nem *utál*. Ha utálna, nem írt volna neked ennyi év után. Nyilvánvaló, hogy még mindig gondol rád. Lehet, hogy dühös. De az ember csak akkor adja át magát így a haragnak, ha valamilyen szinten még mindig fontos neki az a másik.

Tudtam, hogy Griffinnek egykor fontos voltam. Ő is az volt nekem, nagyon is. A kapcsolat megszakítása talán életem egyik legnagyobb hibája volt. Persze azon kívül, hogy felajánlottam, én megyek el innivalóért azon a koncerten.

Ahogy visszagondoltam néhány közös emlékünkre, elmosolyodtam.

– Olyan vicces srác volt. Mindig úgy éreztem, bármit elmondhatok neki. És az az érdekes, hogy bár egyikünk sem tudta a másik valódi nevét, valószínűleg ő ismert engem a legjobban akkoriban. Úgy értem, ő ismerte az *igazi* énemet.

– Még mindig ugyanaz a lány vagy, Luca. Csak egy kicsit... – Habozott.

– Extrább?

– Nem.

– Bolondabb?

– Inkább azt mondanám: sebezhetőbb.

Doki figyelme egy madárra terelődött, ami a velünk szembeni padon landolt. Azonnal a szeméhez emelte a távcsövet.

– Egy kardinálispinty! – Aztán felém fordult. – Tudod, mit mondanak a kardinálisokról?

– Mit?

– Hogy az eltávozott szeretteink küldöttei. Talán érdemes lenne elgondolkodnod rajta, mit akarhat mondani ez a kis vörös barátunk, Luca.

Öt napot töltöttünk New Yorkban, mielőtt visszaindultunk volna Vermontba.

Amikor beléptem a kis házam ajtaján – a menedékembe –, miután oly sokáig voltam távol, mély megnyugvás töltött el.

Elmentem a malacomért, Hortenziáért, akire egy helyi gazda vigyázott a távollétemben. Hogyan lesz egy otthonülő lányból malac-tulajdonos, kérdezheted teljes joggal. Hát, az úgy esett, hogy pár évvel ezelőtt tűz ütött ki egy tanyán, nem messze a házamtól. Amikor meghallottam, hogy több állat is meghalt, természetesen pánikroham kerülgetett. Doki azt javasolta, hogy terápiás céllal menjek el a helyszínre – egyfajta szembenézésként. Amikor elmentem, megtudtam, hogy nem minden állat pusztult el. Néhányan túléltek, ők ideiglenes istállóban laktak. Amikor belenéztem Hortenzia szemébe, mintha saját magamat láttam volna benne: egy szomorú, magányos lényt. Valószínűleg ő is elvesztette a legjobb barátját. Szóval azt tettem, amit bárki tenne, aki rátalált a lelki társára: hazavittem. Azóta olyan volt, mint a gyerelem – akit alaposan elkényeztettem, természetesen. Mivel sosem terveztem, hogy gyerelem legyen, úgy gondoltam, bánhatok vele úgy, mintha az lenne.

Próbáltam visszarázódni az otthoni rutinba, de továbbra is kísértett Griffin levele.

Szar alak vagy.

Szar alak vagy.

Szar alak vagy.

Sosem volt az a típus, aki kertelt volna, de ennyi év után – ez durva volt. Úgy éreztem, illene sírnom emiatt, de már nem tudtam sírni. Igazából Dokival gyakran viccelődtünk azon, hogy képtelen vagyok könnyeket ejteni. Ő sokszor bátorított, hogy próbáljam csak

meg – engedjem ki magamból mindazt, ami bent rekedt –, de egyszerűen nem ment. A baleset óta nem. Még apám halálakor sem.

Lementem a pincébe, és megkerestem azt a műanyag ládát, amibe Griffin régi leveleit tettem – mindet megőriztem. Talán ha újraolvasnék egyet-kettőt, az segítene eldönteni, válaszoljak-e neki. Egy ilyen nyers levélre reagálni olyan lenne, mint kinyitni egy egész konzervet, ami tele van féreggel. Lehet, hogy jobb lenne nem bolygatni semmit, hagyni, hogy a róla őrzött emlékeim megmaradjanak szépnek. Másrészt úgy gondoltam, talán az is segíthetne lezárni a múltat, ha válaszolok neki – még akkor is, ha soha többé nem ír vissza.

Felnyitottam a ládát, és lehunytam a szemem, miközben kiválasztottam egy levelet. Nem akartam befolyásolni a sorsot azzal, hogy tudatosan választok. Csak véletlenszerűen húztam ki egyet.

A dátum alapján hamar rájöttem, hogy ez egy régebbi levél – valószínűleg tízévesek lehettünk akkoriban.

Kedves Luca!

Hogy vagy? Én szomorú vagyok, mert anya és apa azt mondták, el fognak válni. Azt is mondták, hogy ez nem az én hibám. Hogy sikerült a táncbemutatód? Kaptál virágot utána? Mondtad, hogy örülnél neki. Én küldenék neked, ha lenne pénzem. Elég drága dolog Amerikába küldeni dolgokat.

Írtam neked egy dalt. Így kezdődik:

Luca, Luca, Luca.

Kéne neki egy puska.

Még nincs kész. Még nem találtam olyan szavakat, amik rimelnek a Lucára.

Sziamia!

Griff

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

A mellkasomhoz szorítottam a levelet, és elképzelttem őt. Valahol a doboz mélyén ott lapult róla egy fotó, az egyetlen kép, amit valaha küldött magáról. Tizenkét éves korunk körül törtük meg az íratlan „szabályokat”, és végre képet cseréltünk. Én egy olyan fotót választottam, amin táncversenyre készülök, szépen felöltözve, sminkben, kopogós cipőben. Ő meg egy olyan képet küldött magáról, amin egy londoni épület előtt áll. Akkoriban kezdtem el igazán érdeklődni a fiúk iránt. Meglepett, hogy Griffin a nagy, barna szemével meg a sötét hajával milyen helyes srác.

Soha nem felejtem el, mit írt vissza, miután megkapta a fotómat.

Fordítsd meg ezt a levelet, és meglátod, mit gondolok a képedről!

És amikor megfordítottam, ez állt rajta:

Váó, Luca. Te nagyon szép vagy!

Azt hiszem, még soha életemben nem pirultam el annyira. Akkor tudatosult bennem először, hogy talán nem csak barátságot érzek Griffin iránt. Akkor természetesen mélyen elrejtettem magamban ezt a gondolatot, mert nyilvánvaló volt, hogy köztünk soha nem történhet semmi a távolság miatt. Egyikünknek sem volt pénze repülőjegyre. A távolság viszont megkönnyítette, hogy őszintén megnyíljunk egymásnak.

Most, hogy felidéztem azt az édes, fiatal Griffint, és összevettem az egy héttel ezelőtt küldött durva soraival – hát, nem volt könnyű. Még mindig nem tudtam eldönteni, válaszoljak-e neki, úgyhogy elővettem egy másik levelet is.

A dátum alapján ez már akkor íródott, amikor nagyjából tizenöt-tizenhat évesek lehettünk.

Kedves Luca!

Most elmondok egy titkot. Soha ne bízz a fiúkban! Soha.

Bármit képesek vagyunk mondani, csak hogy ágyba vigyünk.